

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE nr. 171

din 16 februarie 2016

Cu adresa nr....., Inspecția Judiciară a înaintat Consiliului Superior al Magistraturii raportul prin care s-a dispus sesizarea Secției pentru judecători, pentru a stabili dacă doamna G.B., judecător în cadrul Tribunalului, a încălcat dispozițiile art. 18 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005.

Analizând lucrarea nr. și văzând înscrisurile atașate, Secția pentru judecători reține următoarele:

La data de 02.06.2015 Inspecția Judiciară s-a sesizat din oficiu, dispunându-se efectuarea de verificări cu privire la posibila încălcare de către doamna judecător G.B. a prevederilor art.18 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Sesizarea din oficiu a avut la bază articolul publicat în data de 27 mai 2015 pe site-ul și care viza poziția exprimată de doamna judecător G.B..

În cadrul verificărilor efectuate, la data de 24.07.2015 a fost ascultată doamna judecător G.B.; declarația dată de aceasta fiind consemnată, întocmindu-se în acest sens și proces-verbal.

La finalul verificărilor a fost pus la dispoziția doamnei judecător dosarul nr., cuprinzând toate probele administrate în cadrul verificărilor.

La data de 12.08.2015 a fost întocmit raportul nr....., iar în motivarea acestui raport s-a reținut că nu există indicii privind încălcarea de către doamna G.B.-judecător la Tribunalul și președinte al A. M. R. a normelor de conduită prevăzute de art.18 alin. (2) din Codul Deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Prin obiecțiunile formulate de inspectorul șef al Inspecției Judiciare și directorul Direcției de inspecție judiciară pentru judecători, s-a reținut că doamna judecător G.B. a încălcat prevederile art.18 alin.(1) și (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

În motivarea obiecțiunilor formulate s-a arătat că poziția publică exprimată de doamna judecător G.B., în cuprinsul căreia a adus atingere probității morale a președintelui Înaltei Curții de Casație și Justiție, prin sugerarea culpabilității sale în privința modului vulnerabil în care se află sistemul judiciar și în privința faptului că prin demersul judiciar inițiat în nume personal, pune în pericol credibilitatea magistraților, este de natură a depăși limitele cadrului de referință dat de normele deontologiei profesiei de magistrat și implicit limitele obligației de rezervă impuse judecătorilor și procurorilor în exercitarea funcției, dar și în afara acesteia.

Prin raportul nr....., în temeiul art. 36¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data sesizării, Inspecția Judiciară a dispus sesizarea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pentru a stabili dacă, în cauză, doamna judecător B. G. din cadrul Tribunalului, a încălcat dispozițiile art. 18 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005.

La data de 24 noiembrie 2015 doamna judecător G.B. a depus la dosar concluzii scrise în cuprinsul cărora a invocat mai multe aspecte ce vizează atât chestiuni de nulitate absolută cât și aspecte de fond.

Astfel, doamna judecător a solicitat **constatarea nulității absolute a sesizării Secției pentru judecători, a tuturor actelor Inspecției Judiciare și a procesului verbal de sesizare din oficiu din 2.06.2015, semnat de adjunctul inspectorului șef.**

A arătat că procesul-verbal de sesizare din oficiu este emis de un procuror care are funcția de adjunct al inspectorului șef, fiind nul absolut. A susținut că nu contestă faptul că adjunctul inspectorului șef este înlocuitorul de drept al inspectorului șef, dar un inspector judiciar este și rămâne judecător sau procuror. Nu are relevanță că inspectorul judiciar este sau nu independent, deoarece inamovibilitatea constituțională a judecătorului se raportează exclusiv la calitatea de judecător a oricărei persoane ce poate influența cariera unui judecător. Actul de sesizare din oficiu nu putea proveni decât de la un egal al său, adică de la un judecător. Prin urmare, sesizarea din oficiu împotriva unui judecător făcută de un procuror este lovită de nulitate absolută, fiind făcută de o persoană necompetentă absolut și încălcând grav inamovibilitatea judecătorului. Nu se poate susține că în lipsa inspectorului șef s-ar fi creat un blocaj instituțional în condițiile în care sesizarea din oficiu putea fi făcută de inspectorul șef, de șeful Direcției de inspecție pentru judecători sau de oricare dintre inspectorii judiciari judecători. Prin urmare, nulitatea absolută a actului de sesizare atrage nulitatea absolută a întregii proceduri în fața Inspecției Judiciare, inclusiv a actului de sesizare a Secției pentru judecători.

Se mai arată că un alt motiv de nulitate a întregii proceduri este dat de faptul că sesizarea din oficiu are un caracter abuziv și discriminatoriu. Astfel, în alte situații în care mai mulți judecători au cerut public demisia unor alți judecători cu funcții de conducere Inspecția Judiciară nu s-a sesizat din oficiu. Sunt exemplificate situațiile în care mai mulți judecători au cerut demisia doamnei judecător B. F. și a domnului judecător B.. De asemenea, se mai precizează că domnul judecător H. D. a cerut demisia doamnei judecător G. B., afirmațiile acestuia fiind mult mai grave decât cele ale judecătorului vizat de prezenta procedură. Și totuși, în această cauză, Inspecția Judiciară nu s-a sesizat din oficiu, iar sesizarea victimei a fost clasată. În concluzie se arată că procesul verbal de sesizare din oficiu este discriminatoriu întrucât unor persoane aflate în situații similare li s-au aplicat măsuri total diferite.

Al treilea aspect invocat vizează nulitatea absolută a sesizării Secției pentru judecători a CSM, a tuturor actelor Inspecției Judiciare și a rezoluției

adjunctului inspectorului-șef de atribuire a lucrării Direcției de inspecție judiciară pentru judecători.

Se arată că la data de 2.06.2015 adjunctul inspectorului-șef s-a autosesizat invocând expres disp. art. 45 alin.(2) din Legea nr.317/2004 care se referă exclusiv la abateri disciplinare. Rezoluția de atribuire a lucrării Direcției de inspecție pentru judecători, se referă la efectuarea de verificări de natură deontologică. Prin urmare, această rezoluție de atribuire a schimbat natura juridică a procedurii din disciplinară în deontologică. Or, inspectorul șef are doar competența să se sesizeze din oficiu, fie în materie disciplinară, fie în materie deontologică, iar ulterior acestei sesizări competența de schimba calificarea juridică revine exclusiv inspectorului judiciar desemnat în dosar. În concluzie, toată procedura deontologică este lovită de nulitate absolută.

De asemenea, s-a mai invocat nulitatea absolută a sesizării Secției pentru judecători și a obiecțiunilor care nu sunt avizate de șeful Direcției de inspecție pentru judecători. Astfel, raportul în materie deontologică se avizează de șeful direcției de inspecție corespunzătoare și de inspectorul-șef. Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare nu prevede funcția de adjunct al șefilor direcțiilor de inspecție și nici posibilitatea delegării de competență sau de semnătură în cazul șefilor direcțiilor de inspecție. În speță, raportul nu a fost avizat de șeful Direcției de inspecție pentru judecători, ci de o persoană necunoscută care a semnat sub bară. De asemenea, nici obiecțiunile nu sunt semnate de persoana care avea competența legală.

Al cincelea aspect invocat în cuprinsul concluziilor scrise se referă la faptul că întreaga verificare deontologică s-a făcut exclusiv din perspectiva art.18 alin.(2) din Codul deontologic, judecătorului verificat nefiindu-i solicitate relații pentru art.18 alin.(1), nefiind formulate apărări sub acest aspect. Cu toate acestea, semnatarii obiecțiunilor au cerut constatarea încălcării și a art.18 alin.(1) din Codul deontologic.

O altă chestiune invocată a vizat constatarea nulității absolute a sesizării Secției pentru judecători a CSM cu privire la art.18 alin.(2) din Codul deontologic.

S-a arătat că această dispoziție legală nu satisface cerința de claritate și de precizie, fiind susceptibilă de două interpretări radical diferite. Cele două alineate ale art.18 trebuie interpretate în mod sistematic, deoarece cele două norme juridice nu sunt incluse în două articole distincte, reglementând aceeași problemă de drept. Art.18 alin. (1) circumscrie ipoteza aplicabilității sale la magistrații din cadrul colectivelor din care fac parte. Prin urmare și alin. (2) al aceluiași articol se referă la aceeași ipoteză, iar dacă legiuitorul ar fi intenționat ca norma să vizeze toți magistrații ar fi trebuit să fie inclusă într-un articol distinct. Având în vedere că există posibilitatea unor interpretări distincte rezultă că norma juridică are un caracter vag, imprecis, confuz, contravenind atât Constituției și jurisprudenței Constituționale cât și Convenției și jurisprudenței CEDO. Normele care instituie interdicții trebuie să fie clare, precise, fiind de strictă interpretare. Cu privire la această chestiune, se arată că a formulat o plângere administrativă prealabilă la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la normele juridice administrative corespunzătoare, iar răspunsul negativ primit va fi atacat în termen legal în contencios administrativ.

Al șaptelea aspect invocat se referă la nulitatea absolută a sesizării Secției ca urmare nulității absolute a Codului Deontologic.

Astfel, arată că a sesizat Plenul CSM cu o plângere administrativă împotriva hotărârii de aprobare a Codului deontologic. Arată că în jurisprudența sa Curtea Constituțională a declarat neconstituționale dispoziții legale care delegau unei autorități administrative posibilitatea adoptării de norme juridice care priveau statutul unor categorii de funcționari publici. Statutul judecătorilor și procurorilor trebuie să fie reglementat prin lege organică, iar nu prin hotărâre a CSM. Prin urmare, norma legală care abilitează CSM să adopte Codul deontologic al magistraților este neconstituțională.

În cuprinsul concluziilor scrise s-a mai invocat nulitatea absolută a obiecțiunilor la raportul Inspecției Judiciare ca urmare a lipsei de imparțialitate și obiectivitate a celor doi semnatori ai lor. Astfel, inspectorii judiciari nu au analizat niciunul dintre argumentele judecătorului verificat, au făcut afirmații de genul că, la acel moment, hotărârea definitivă de achitare putea fi contestată prin intermediul procedurilor administrativ-jurisdicționale.

De asemenea, doamna judecător G.B. a formulat o cerere de respectare și protejare a drepturilor garantate de art.8,10,11,13 și 14 din Convenție și de art.1 din protocolul nr.12 la Convenție. A susținut că respectarea dreptului la viață privată presupune și dreptul la carieră profesională, iar ingerința este prevăzută de o lege care nu este clară. De asemenea, procedura deontologică pune în discuție încălcarea dreptului la libertatea de exprimare. A arătat că problema în discuție se bucura de un interes public major și a fost intens mediatizată anterior declarațiilor judecătorului verificat. Mai mult, calitatea de cel mai înalt magistrat al persoanei vizate o expune mai mult criticilor. Arată că afirmațiile făcute nu au vizat activitatea de judecător a persoanei vizate, ci comportamentul său de persoană fizică, aceste afirmații întemeindu-se cu bună credință pe o hotărâre judecătorească definitivă. Încălcarea dreptului la interzicerea discriminării este rezultatul activității complet arbitrare a Inspecției Judiciare.

Pe fondul sesizării doamna judecător a solicitat respingerea ca nefondate a obiecțiunilor formulate la Raportul inspectorilor judiciari. A arătat că soluția definitivă a Curții de Apel.....Secția I Penală pronunțată în dosarul nr. a avut un impact deosebit la nivel național, determinând o stare de nemulțumire publică generală, iar sistemul judiciar a fost aspru criticat datorită evenimentului în care a fost implicat președintele instanței supreme, în calitate de persoană vătămată. Arată că în poziția publică pe care a adoptat-o a plagiat o parte din considerentele reținute, în timp, de instanțele ce au dispus asupra măsurii privative de libertate, împrumutând din caracterizările generoase care au privit persoana vătămată, sens în care a utilizat expresii de genul *munte de moralitate, etalon*. Susține că expresia *partenerul de nădejde* aparține chiar președintelui instanței supreme și se bazează pe recunoașterea publică a faptului că este partener de nădejde al DNA.

A arătat că în poziția publică adoptată nu a examinat nicio clipă conduita profesională, respectiv calitatea de practician a judecătorului S. L. D., iar situația prezentată în cuprinsul obiecțiunilor a fost denaturată fiind acreditată ideea că ar fi fost negate drepturile cetățenești, constituționale ale doamnei judecător S. de acces liber la justiție.

A susținut că de fiecare dată când are o abordare publică face acest lucru în limita unor rezerve pe care nu le depășește niciodată, nefiind obligată să adopte, în numele magistraților pe care îi reprezintă, atitudini de neutralitate față de comportamente ce dăunează imaginii, credibilității sistemului judiciar. Avalanșa nemulțumirilor ce privesc astăzi sistemul judiciar a fost declanșată imediat ce s-a consumat evenimentul în care a fost implicat președintele instanței supreme, împrejurare în care, aproape unanim, în toate mediile sociale, s-a declanșat o solicitare de angajare a unei răspunderi materiale obligatorii a magistraților.

A mai precizat că atunci când a vorbit despre onoare și despre posibilitatea luării unei decizii de demisie, a avut în vedere funcția de președinte al instanței supreme, întrucât așa cum enunță chiar Principiile de la Bangalore, în ochii unui observator obiectiv, doamna S. a pierdut pentru totdeauna orice încercare de a mai dovedi că poate fi un reprezentant autentic al sistemului judiciar. Susține că nu a folosit expresii jignitoare și nici aprecieri subversive, a spus ceea ce gândește, respectând aceleași principii pe care le promovează de la intrarea în profesie, întrucât la rândul său are obligația de a apăra independența sistemului, grav afectată de evenimentul pe care l-a menționat.

În ședința Secției pentru judecători din data de 24 noiembrie 2015 doamna judecător B. G., prin avocat C. L. P., a arătat că înțelege să formuleze cerere de recuzare a unora dintre membrii Secției pentru judecători .

Ca o chestiune prealabilă, a susținut că cererile de recuzare sunt admisibile, procedura deontologică având un caracter jurisdicțional. Deși CSM-ul nu face parte din autoritatea judecătorească, totuși are atribuții privind cariera și disciplina magistraților. În ceea ce privește disciplina magistraților, această procedură este jurisdicțională. Prezenta procedură deontologică are de asemenea un caracter jurisdicțional deoarece începe printr-o sesizare, se efectuează verificări, magistratul are dreptul să fie ascultat și să-și formuleze apărări, organul care decide stabilește ședințe pentru care se fixează termene, cu înștiințarea judecătorului vizat, cu dreptul acestuia de a fi ascultat, de a lua cunoștință de actele dosarului, hotărârea se adoptă după deliberări, este susceptibilă de contestație, apoi de recurs și poate deveni irevocabilă. De altfel, jurisprudența Curții

Constituțională este în sensul că noțiunea de „îrevocabil” este specifică activității de jurisdicție.

Dat fiind caracterul jurisdicțional al procedurii deontologice este necesar ca persoanele care decid să respecte exigențele de imparțialitate, dispozițiile procesuale civile în materia incompatibilităților și recuzării fiind pe deplin aplicabile în cauză.

S-a arătat că o primă cerere de recuzare îi vizează pe acei judecători care au participat la ședința Plenului CSM în care a fost respinsă o plângere prealabilă formulată de doamna judecător B. G. referitoare la nelegalitatea sesizării din oficiu a Inspecției Judiciare dacă este făcută de către un procuror cu referire la un judecător. Domnul avocat C. L. P. a susținut că acești judecători s-au pronunțat deja cu privire la acest aspect, având un interes de a menține soluția pronunțată anterior. Astfel, sunt incidente dispozițiile art. 42 alin. (1) pct.1,2,13 Cod procedură civilă.

O a doua cerere de recuzare se referă la doamna judecător A. G. care s-a antepronunțat, declarând public că afirmațiile doamnei judecător B. G. „este un gest total nepotrivit, mai ales pentru un judecător”.

A treia cerere de recuzare îl vizează pe domnul judecător H. D., care s-a aflat într-o situație nu identică, ci mult mai gravă decât cea supusă analizei astăzi. Astfel, domnul judecător, prin două intervenții de presă a cerut demisia doamnei judecător G. B., la acel moment președinte al Secției de contencios administrativ și fiscal al instanței supreme, folosind expresii precum „indecență”, „lipsă de onoare, de demnitate”. În acest caz nu s-a pus problema sesizării din oficiu a Inspecției Judiciare, iar la momentul la care a fost formulată o sesizare de către persoana vătămată, Inspekția Judiciară a pronunțat o soluție de clasare. Apreciază că domnul judecător H. D. este direct interesat de modul în care se va soluționa prezenta sesizare.

Ultima cerere de recuzare se referă la domnul judecător C. D. care s-a exprimat public, la un post de televiziune, cu privire la hotărârea judecătorească definitivă de achitare, afirmând că o persoană achitată nu este neapărat nevinovată. Este evident că domnul judecător are un interes manifest în ceea ce privește modul de soluționare al acestei cauze, poziția sa publică exprimând părerea preconcepută despre soluția din dosar și servilismul față de doamna L. D. S..

Domnul avocat C. L. P. a arătat că nu cunoaște în concret numele membrilor CSM care s-au pronunțat cu privire la aspectul invocat, dar a oferit criteriile de individualizare a acestora, astfel că cererea de recuzare este determinabilă, nu determinată.

De asemenea, domnul avocat a precizat că nu are relevanță cum s-a votat, cererea de recuzare vizând pe acei judecători care au participat la pronunțarea soluției, interesul fiind dat de existența unor membrii imparțiali.

Referitor la cererile de recuzare formulate de către doamna judecător G.B., Secția pentru judecători a reținut că potrivit art.134 alin.(2) din Constituția României și ale art.44 alin.(1) din Legea nr.317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată.

Dispozițiile art.36¹ și 36² din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea Plenului nr.326/2005 cu modificările și completările ulterioare reglementează, în mod expres, o procedură de soluționare a sesizărilor privind încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, procedură distinctă de cea prin care se soluționează acțiunea disciplinară.

Prin urmare, rolul de instanță de judecată al Consiliului Superior al Magistraturii se regăsește numai în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, iar pentru soluționarea sesizărilor privind încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii este o structură administrativ funcțională.

În consecință, Secția pentru judecători a apreciat că dispozițiile Codului de procedură civilă privind instituția incompatibilității, abținerii și a recuzării nu sunt aplicabile în procedura soluționării prezentei sesizări, astfel că cererile de recuzare formulate sunt inadmisibile.

În ședința din 17 decembrie 2015 Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, a constatat că nu

există indicii cu privire la încălcarea dispozițiilor art.18 alin.(1) din Codul deontologic de către doamna judecător G.B., pentru următoarele motive:

Potrivit art. 18 alin.(1) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor *„relațiile judecătorilor și procurorilor în cadrul colectivelor din care fac parte trebuie să fie bazate pe respect și bună-credință, indiferent de vechimea în profesie și de funcția acestora”*.

Prin urmare, textul de lege circumscrie sfera de aplicare a acestei norme *relațiilor judecătorilor și procurorilor în cadrul colectivelor din care fac parte*. În acest context, nu se poate reține că norma deontologică are aplicare în prezenta procedură în condițiile în care doamna judecător G.B. și doamna judecător L. D. S. nu funcționează în cadrul aceleași instanțe .

Mai mult decât atât, verificările efectuate de către Inspekția Judiciară au vizat doar posibila încălcare a dispozițiilor 18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

De asemenea, în ședința din data de 17 decembrie 2015 Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, a constatat că există indicii cu privire la încălcarea dispozițiilor art.18 alin.(2) din Codul deontologic de către doamna judecător G.B..

Doamna judecător G.B. s-a prezentat la ședința Secției pentru judecători din data de 16.02.2016, pentru a-și susține apărările. Cu această ocazie, doamna judecător a precizat că în data de 27.05.2015 a făcut o declarație publică pe o temă de interes general în care a fost implicată președinta Înaltei Curți de Casație și Justiție. În acest context, a vorbit despre onoare și demnitate și a solicitat demisia acesteia. Precizează că declarațiile au fost făcute și în calitate de reprezentat al Asociației Magistratilor din România în scopul apărării credibilității și imaginii judecătorilor.

În ceea ce privește aspectele menționate în cuprinsul sesizării Inspekției Judiciare, doamna judecător G.B. a precizat că nu regretă afirmațiile făcute pentru că nu a jignit pe nimeni, a făcut ce au făcut și altădată asociațiile profesionale, chiar și în situații netranșate definitiv. Atunci când a făcut acele afirmații exista o hotărâre definitivă, valabilă, iar poziția exprimată a vizat o situație care a generat intense dezbateri mediatice.

Domnul avocat C. L. P. a arătat că susține nulitățile și apărările invocate prin concluziile scrise și, în plus, înțelege să invoce încă două nulități. Astfel, invocă nulitatea votului prin care s-a statuat asupra existenței indicilor privind încălcarea normelor deontologice motivat de faptul că soluția a fost dată în lipsa unora dintre membrii care au participat la dezbateri, împrejurare ce echivalează cu fraudă la lege.

A doua nulitate pe care înțelege să o invoce este determinată de faptul că, anterior sesizării din oficiu, s-a transmis de la Consiliul Superior al Magistraturii un e-mail ce conținea în atașament o hotărâre referitoare la declarația făcută de domnul general D. privind "câmpul tactic". În acest context, toată procedura declanșată împotriva doamnei judecător G.B. este o procedură de represalii.

Referitor la posibila încălcare a normelor de conduită cuprinse în dispozițiilor 18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Secția reține următoarele:

Standardele de conduită aplicabile magistraților - judecători și procurori- reies din valorile justiției, bazate pe dreptate și echitate. Acest lucru cere magistratului un comportament de mare responsabilitate atât față de sine însuși, față de părți, dar și față de întreaga societate.

Deontologia magistratului se bazează pe valorile pe care acesta trebuie să le aibă la bază în activitatea sa profesională.

Normele prin care se apară prestigiul funcției de judecător sunt norme ce au în vedere un interes general al societății și nu privilegii acordate celor care dețin această funcție.

Potrivit dispozițiilor art.90 alin. (2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, „relațiile judecătorilor și procurorilor la locul de muncă și în societate se bazează pe respect și bună-credință”.

Pe de altă parte, art. 18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor prevede că „Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor.”

Pentru a putea reține o încălcare a normelor deontologice menționate se impune a

fi analizate dispozițiile legale care reglementează dreptul la liberă exprimare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Constituția României, „libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, scris, imagini, sunete sau alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”, însă, potrivit alin. (6) al articolului menționat, “libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Aceleași limitări ale dreptului fundamental al libertății de exprimare sunt prevăzute de art. 10 alin. (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căruia, acest drept poate fi supus unor restrângeri determinate, printre altele, și de necesitatea protejării reputației sau drepturilor altei persoane.

Deși dreptul la liberă exprimare este garantat atât constituțional, cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că o persoană care îndeplinește o funcție publică, a acceptat anumite restricții ale exercițiului libertății de exprimare, restricții care sunt inerente însăși acestei funcții (Hotărârea CEDO din 3 mai 1988 dată în cauza *Morissens contra Belgia*).

La Norma 4 din cadrul Principiilor de la Bangalore cu privire la conduita judiciară (2002) sunt prevăzute următoarele recomandări: „4.2. Fiind conștient că se află permanent în vizorul ochiului public, Judecătorul (judecătorea) trebuie să accepte, de bunăvoie și fără constrângeri, anumite renunțări care, cetățeanului de rând i-ar părea o povară. Chiar și în viața particulară, judecătorul (judecătorea) se va comporta astfel încât să nu impiețeze asupra demnității funcției sale. (...) 4.6. Judecătorul (judecătorea), ca orice alt cetățean, are dreptul la libertatea de exprimare, libertatea convingerilor, libertatea de asociere, de a forma grupuri, dar, își va exercita aceste drepturi în așa fel încât să nu prejudicieze demnitatea funcției judecătorești sau imparțialitatea și independența puterii judecătorești”.

Una dintre restricțiile libertății de exprimare a magistraților este prevăzută de art. 18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr. 328/24.08.2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit căruia,

12/28

„Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor”.

Puterile pe care le presupune funcția de judecător trebuie exercitate cu responsabilitate și exclusiv în interesul administrării eficiente a justiției, cu menținerea demnității și autorității instanței pe care o reprezintă.

Decența și corectitudinea magistratului presupun capacitatea acestuia de a-și îndeplini responsabilitățile judiciare în condiții de integritate, imparțialitate, independență și competență, de o asemenea manieră încât să nu creeze în conștiința observatorului rezonabil percepția că acestea ar putea fi subminate.

Pentru a aprecia asupra încălcării normei cuprinse în art. 18 alin.(2) din Codul deontologic trebuie avută în vedere situația de fapt .

În cuprinsul articolului publicat în data de 27.05.2015 de pe site-ul a fost prezentată poziția transmisă acestei publicații de către doamna judecător G.B. din cadrul Tribunalului

Astfel, s-a precizat că doamna judecător G.B. a solicitat demisia de onoare a doamnei judecător L. S., președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, considerând că prezența doamnei judecător L. S. în fruntea Înaltei Curți de Casație și Justiție ar pune în pericol credibilitatea magistraților.

Poziția doamnei judecător G.B. de la Tribunalul este redată integral în cuprinsul articolului menționat, astfel: *„Zilele acestea testul de încredere în puterea exemplului indicat cu atâta suficiență, în orice împrejurare, de judecătorul S., care nu uita să ne amintească permanent cine este, a fost picat chiar de protagonistă! Muntele de moralitate, până mai ieri victimă, se ascunde astăzi după o altă victimă care a plătit, în schimb, spre deosebire de cea dintâi, cu o privare de libertatea usturătoare, timp de 6 luni. Justiția a câștigat respectul independenței, al imparțialității prin forța soluției pe care nu o comentăm, care nu a fost intimidată de puterea funcției <partenerului de nădejde>, având ca izvor doar legea, fiind supusă conștiinței celor care au pronunțat-o, cu demnitate, așa cum trebuie să se întâmple într-o stare de normalitate, într-o societate care-și respecta, fără nicio discriminare, cetățenii. Dacă sistemul judiciar e mai vulnerabil acum ar trebui să fie preocuparea care să nu vă dea în niciun fel liniște zilele acestei doamnă judecător! Prezența dumneavoastră în fruntea celei*

mai reprezentative instanțe, un etalon al dreptății, pune în pericol credibilitatea magistraților, iar în ochii unui observator obiectiv sunteți o persoană care nu mai poate beneficia de respectul acestei înalte demnități! Dovediți onoare doamna judecător, așteptăm demisia dumneavoastră!” Această declarație este semnată „B. G. judecător, Tribunalul”.

Declarația doamnei judecător G.B. a fost preluată și de alte publicații care au menționat că este vorba despre o declarație a președintelui Asociației Magistraților din România.

Ulterior, la 04.06.2015, pe site-ul www.luju.ro, a fost publicat un articol cu titlul „RAZBUNAREA INSPECTIEI – Slugile din CSM i-au deschis dosar disciplinar presedintei AMR, judecatoarea G.B., pentru "vina" de a cere demisia sefei Inaltei Curti, L. S.” în cuprinsul căruia este prezentat punctul de vedere al doamnei judecător G.B., exprimat după ce s-a dat publicității informația că ar exista o sesizare din oficiu a Inspecției Judiciare în legătură cu declarațiile sale, astfel: *„Nu regret nimic, iar dacă ar trebui să iau din nou atitudine, poziția mea ar fi aceeași! Un judecător laș este cea mai mare pierdere pentru societate, pentru actul de justiție! Nu există! Oamenii așteaptă să vadă modele în noi, altfel degeaba mai suntem... împărțitori de dreptate! Justiția și întregul corp de magistrați nu merită să iasă din aceasta poveste pe ușa din spate! Sunt atâția judecători, cei mai mulți, care merită, pentru activitatea lor, pentru dăruirea și devotamentul față de profesie, respectul societății!”.*

În perioada 04.06.2015 – 05.06.2015, un număr de 56 de judecători de la mai multe instanțe și vicepreședinții Asociației Magistraților din România au declarat prin intermediul unor „scrisori deschise” că sunt solidari cu demersul doamnei judecător G.B. și au apreciat că sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare, față de declarațiile doamnei judecător G.B., publicate de, ar reprezenta „un act de presiune fără precedent asupra libertății de exprimare a asociațiilor de magistrați”.

În apărarea sa doamna judecător G.B. a menționat, în cuprinsul punctului de vedere depus și al declarației date în faza verificărilor, că prin raportare la dispozițiile art.18 alin.(2) din Codul deontologic apreciază că în sfera acestor dispoziții legale se încadrează doar relațiile cu judecătorii din cadrul colectivului, înțeles ca instanță în cadrul căreia funcționează judecătorul, și a invocat în acest sens argumente de tehnică juridică și de interpretare restrictivă a normelor privind aplicarea codului deontologic.

A subliniat că nu neagă afirmațiile consemnate în cuprinsul articolului publicat de la data de 27.05.2015 și a precizat că această poziție a fost exprimată public, în calitate de judecător și de președinte al Asociației Magistraților din România.

În legătură cu mandatul dat de Asociația Magistraților din România a arătat că acesta este unul general, acordat de membrii asociației prin Consiliul Director, atât președintelui cât și vicepreședinților, chiar și președinților de onoare ai Asociației, aspect care este stipulat în Statut și că poziția sa a fost confirmată ulterior prin pozițiile publice ale membrilor Consiliului Director, dar și ale membrilor asociației exprimate în scrisorile deschise date publicității.

Doamna judecător a susținut că nu a avut în intenție să critice sau să facă aprecieri în legătură cu moralitatea doamnei judecător S., ci a redat în poziția sa publică paragrafe și expresii reținute de judecători în încheierea din camera de consiliu din 25.07.2014 din dosarul nr....., iar termenul de "etalon" a fost preluat din încheierea din data de 03.07.2014, din același dosar.

În ceea ce privește expresiile utilizate, de genul „munte de moralitate”, „etalon” „partenerul de nădejde”, doamna judecător a arătat că a folosit fie caracterizările realizate de judecătorii care s-au pronunțat în cauza penală în discuție, fie s-a bazat pe afirmațiile publice ale doamnei judecător, care ar fi susținut că este „partener de nădejde al DNA”.

A mai menționat că intervenția sa publică a fost bazată pe situația de fapt referitoare la „cazul R.”, în contextul în care acest subiect a fost adus în dezbatere publică chiar de doamna judecător L. S., chiar în ziua în care a apărut informația despre pretinsa infracțiune a cărei victimă a fost doamna judecător și că sensul termenilor utilizați este cel strict, fără a se urmări o persiflare a doamnei judecător S..

Doamna judecător a precizat că a intervenit public și a făcut declarațiile menționate în dubla sa calitate de judecător și de președinte al Asociației Magistraților din România, dar că a semnat în calitate de judecător și a indicat instanța la care funcționează, așa cum procedează de obicei, fiind de notorietate funcția de președinte al Asociației Magistraților din România pe care o deține, iar în spațiul public a fost prezentată poziția sa ca și o poziție a președintelui Asociației.

În opinia doamnei judecător G.B. amploarea dezbaterilor referitoare la arestarea M. R. a transformat speța în subiect de interes general, și totul ar fi pornit de la afirmațiile publice ale doamnei judecător S., în care s-a făcut trimitere la calitatea oficială a acesteia de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și că intervenția sa a fost formulată în virtutea art. 3 și 7 din Codul deontologic, în contextul în care poziții publice cu privire la „cazul R.” au fost exprimate și de domnul judecător C. D., membru al Consiliului Superior al Magistraturii, fără ca în privința acestuia să se pună problema verificării cadrului în care a formulat acele afirmații.

A subliniat că punctul său de vedere a fost exprimat după soluționarea definitivă a cauzei, fără a exprima aprecieri cu privire la soluția pronunțată în dosar și având în vedere precedentul din 2011-2012, referitor la afirmațiile domnului judecător H. D., care a solicitat demisia de onoare din funcția de președinte de secție a doamnei judecător G. B. din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în condițiile care dosarul ce o viza pe doamna judecător nu era soluționat definitiv și că au existat și alte situații de practică a Inspecției Judiciare în care s-a apreciat că judecătorii pot face afirmații pe subiecte care au generat dezbateri în spațiul public cu respectarea obligației de rezervă ce le revine.

Doamna judecător a precizat că poziția sa a fost trimisă doar publicației online, pe care a considerat-o o publicație de specialitate, adresată celor din mediul juridic, fiind preluată ulterior de alte site-uri, iar în ceea ce privește dreptul său de a face afirmații în spațiul public a invocat și Hotărârea CEDO în cauza Amihălăchioaie contra Moldovei, în contextul în care toate afirmațiile sale sunt judecări de valoare având o bază factuală și că acestea nu au fost făcute în scopul de a o denigra pe doamna judecător S., ci pentru a apăra independența justiției în sensul în care situația de fapt din „cazul R.”, a atras critici adresate sistemului judiciar și a generat dezbateri referitoare la înăsprirea răspunderii materiale a magistraților.

În declarația sa, doamna judecător G.B. a reafirmat că nu a făcut aprecieri cu privire la activitatea profesională a doamnei judecător S., pe care nu o cunoaște și nu este în măsură să o analizeze, dar a apreciat că este obligația sa și dreptul său ca judecător și ca președinte al Asociației Magistraților din România de a exprima un punct de vedere pentru a apăra sistemului judiciar, în contextul în care discuțiile din spațiul public

referitoare la „cazul R.” au vulnerabilizat sistemul judiciar, opinia publică percepend în mod negativ faptul că o persoană a fost privată de libertate 6 luni, ca urmare a plângerii formulată de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, ce s-a dovedit neîntemeiată, din moment ce a fost pronunțată o soluție de achitare.

Doamna judecător a mai arătat că toate încheierile prin care a fost menținută măsura arestării preventive au făcut vorbire și au apreciat ca relevantă calitatea de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție a persoanei vătămate, pericolul faptei fiind raportat la această calitate specială a persoanei vătămate, iar declarațiile date de doamna judecător S. în calitate de persoană vătămată în dosarul penal erau accesibile publicului, fiind mediatizate pe site-ul, iar mediatizarea acestui caz a condus la o prezentare exhaustivă a datelor din dosar în spațiul public și la o discuție permanentă cu privire la legătura dintre doamna judecător L. S. și reținerea/arrestarea unei persoane.

A fost subliniat și faptul că pozițiile Asociației Magistraților din România, de-a lungul timpului, au fost consecvente, fiind exprimate critici și în alte situații în care au fost prezentate în mod negativ aspecte ce vizau persoane ce ocupau funcții de conducere în sistemul judiciar, indiferent de numele acestor persoane și chiar au fost formulate acțiuni în justiție în acest sens, iar poziția sa publicată la data de 27.05.2015 se încadrează în acest lung șir de declarații publice, critice, făcute în interesul sistemului judiciar.

Analizând apărările formulate de doamna judecător G.B. atât în faza verificărilor efectuate de către Inspecția Judiciară cât și în procedura desfășurată în fața Secției pentru judecători, se rețin următoarele.

Referitor la constatarea nulității absolute a procesului verbal de sesizare din oficiu din data de 02.06.2015 motivat de faptul că este un act emis de un procuror, aspect ce aduce atingere independenței și inamovibilității doamnei judecător, Secția reține că potrivit art.65 alin.(1) și (2) din Legea nr.317/2004 Inspecția Judiciară este condusă de un inspector-șef, ajutat de un inspector-șef adjunct, numiți prin concurs organizat de Consiliul Superior al Magistraturii dintre inspectorii judiciari în funcție.

Art. 71 alin. (1) din același act normativ prevede că pe durata exercitării mandatului de inspector șef, inspector șef adjunct și inspector judiciar, judecătorii și procurorii sunt suspendați de drept din funcțiile pe care le ocupă la instanțe și parchete.

De asemenea, potrivit art. 38 alin.(1) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, aprobat Hotărârea nr.1.027/2012 a Plenului Consiliul Superior al Magistraturii, Inspekția Judiciară se poate sesiza din oficiu sau poate fi sesizată de Consiliul Superior al Magistraturii, precum și de către orice persoană, în legătură cu încălcarea de către judecători, procurori și magistrații-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție a normelor Codului deontologic al judecătorilor sau procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/2005.

În cazul sesizării din oficiu cu privire la încălcarea Codului deontologic, sunt aplicabile dispozițiile art. 10 alin. (3) - (4) și (6) și art. 11 alin. (1) - (7) din același regulament.

Conform art.10 alin.(6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară sesizarea din oficiu a Inspekției Judiciare se realizează prin procesul-verbal întocmit de inspectorul-șef sau a procesului-verbal întocmit de inspectorul judiciar și avizat de șeful direcției corespunzătoare și de inspectorul-șef.

În temeiul art. 8 alin.(1) lit.k din Ordinul nr. 24/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Inspekției Judiciare, *inspectorul-șef adjunct este înlocuitorul de drept al inspectorului-șef.*

În prezenta cauză, sesizarea din oficiu s-a făcut în condițiile legii de către persoana care, la data de 02.06.2015, exercita atribuțiile inspectorului șef, conform art.8 lit.k din Ordinul nr. 24/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Inspekției Judiciare. Nu există nicio dispoziție legală care să impună ca sesizarea din oficiu a Inspekției Judiciare cu privire la un judecător să fie făcută doar de către un judecător, existând o dispoziție expresă în acest sens doar în cazul inspectorilor judiciari care fac verificările.

Referitor la susținerea doamnei judecător G.B. în sensul că procesul verbal

18/28

de sesizare din oficiu este nul absolut fiind abuziv și discreționar, Secția reține că și în alte situații au existat verificări ale Inspecției judiciare cu privire la alte persoane care au făcut declarații similare. Astfel, chiar în lucrările Inspecției Judiciare nr.... și nr..... invocate în apărare de doamna judecător G.B., au fost efectuate verificări, pronunțându-se rezoluții de clasare. Împrejurarea că într-un caz a existat o sesizare a unei părți, iar în altul o sesizare din oficiu precum și faptul că soluțiile adoptate au fost diferite nu poate conduce la concluzia că doamnei judecător G.B. i s-a aplicat un tratament discriminatoriu.

De asemenea, susținerile doamnei judecător în sensul că prin cercetarea deontologică din oficiu a fost discriminată sunt nefondate în condițiile în care sesizarea Inspecției Judiciare s-a realizat într-una dintre modalitățile prevăzute de lege.

Cu privire la constatarea nulității absolute a rezoluției adjunctului inspectorului șef de atribuire a lucrării Direcției de inspecție pentru judecători motivat de faptul că sesizarea inițială nu este pentru motive deontologice, iar prin rezoluția olografă a inspectorului șef la momentul repartizării lucrării această sesizare a fost transformată din disciplinar în deontologic, Secția reține următoarele:

În cuprinsul procesului verbal de sesizare din oficiu din data de 02.06.2015 este menționat faptul că Inspecția judiciară s-a sesizat în conformitate cu dispozițiile art. 45 alin.(2) din Legea nr. 317/2004 și art. 10 alin.(1) și (6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, dispoziții legale care se referă la verificările în materie disciplinară. Prin rezoluția de atribuire a lucrării Direcției de inspecție pentru judecători se stabilește cadrul verificărilor, prin sintagma „pentru verificări cu privire la încălcarea normelor codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, art.18”. Nu poate fi vorba despre o schimbare a calificării juridice a procedurii de verificare în condițiile în care, așa cum rezultă din evidențele constituite la nivelul Inspectiei Judiciare, precum și din toate informațiile preluate de mass media, lucrarea nr. a avut ca obiect încă de la momentul înregistrării - verificări privind încălcarea art.18 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Referitor la cererea privind constatarea nulității absolute a raportului precum și a obiecțiunilor întrucât nu au fost semnate de șeful Direcției de

inspecție pentru judecători, Secția reține că la data de 12.08.2015 șeful Direcției de inspecție judiciară pentru judecători se afla în concediu legal de odihnă, iar atribuțiile acestuia erau exercitate de către domnul inspector M. D. M. în baza Ordinului nr.13/2013 emis de inspectorul șef al Inspecției Judiciare.

Prin urmare, Secția constată că raportul a fost avizat cu obiecțiuni semnate de inspectorul șef al Inspecției Judiciare și de inspectorul judiciar care îl înlocuia pe șeful Direcției de inspecție pentru judecători în lipsa acestuia.

Referitor la constatarea nulității absolute a sesizării Secției pentru judecători ca urmare a nulității absolute a Codului deontologic, Secția reține că prin Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor sunt stabilite standardele de conduită ale acestora, conforme cu onoarea și demnitatea profesiei, componente ale statutului magistratului.

Analizând enumerarea cuprinsă la art. 73 alin. (3) din Constituție se observă că nu este necesară reglementarea prin lege organică a aspectelor referitoare la statutul judecătorilor și procurorilor.

Consiliul Superior al Magistraturii are abilitarea legală de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, potrivit art. 38 alin. (1) Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare, aceeași dispoziție constituind temeiul legal și pentru modificarea sau completarea acestuia.

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor adoptat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/2005 nu conține prevederi contrare actelor normative cu forță juridică superioară, fiind reluate dispoziții din cuprinsul Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la nulitatea votului prin care s-a statuat asupra existenței indiciilor încălcării normelor art.18 alin.(2) din Codul deontologic, Secția reține că în ședința din 24 noiembrie 2015, în urma exprimării votului de către membrii prezenți, s-a constatat că există paritate de voturi motiv pentru care s-a dispus reluarea votului în condițiile art. 12² alin.(1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului

Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea nr.326 din 24 august 2005, cu modificările și completări ulterioare.

După reluarea votului și centralizarea voturilor exprimate, s-a constatat că nu se poate adopta o hotărâre cu privire la întregul raport întrucât există paritate de voturi în ceea ce privește constatarea existenței indiciilor cu privire la încălcarea dispozițiilor art.18 alin.(2) din Codul deontologic, motiv pentru care, în temeiul art. 12² alin.(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea nr.326 din 24 august 2005, cu modificările și completări ulterioare, s-a dispus amânarea discutării raportului în ședința din 8 decembrie 2015.

De asemenea, în ședința din 8 decembrie 2015, constatându-se aceeași situație, s-a dispus amânarea discutării raportului pentru ședința din 17 decembrie 2015.

În ședința din 17 decembrie 2015 Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, a constatat că există indicii cu privire la încălcarea disp. art.18 alin.(2) din Codul deontologic de către doamna judecător G.B..

Potrivit art. 12² din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea nr.326 din 24 august 2005, cu modificările și completările ulterioare, în caz de paritate de voturi, dezbaterile și procedura de vot se reiau în aceeași zi, iar în cazul în care după reluarea procedurii de vot nu se poate adopta o hotărâre, punctul va fi înscris pe ordinea de zi a următoarei ședințe a Plenului sau a secției, cu excepția situațiilor în care legea prevede un termen de soluționare, caz în care votul se reia în interiorul termenului.

Totodată, potrivit art. 12 alin.(4) din Regulament lucrările secțiilor Consiliului sunt legal constituite în prezența majorității membrilor acestora, iar hotărârile se iau cu votul majorității membrilor prezenți (art.12 alin.9).

Prin urmare, legea nu instituie obligația ca în cazul procedurii de reluare a votului într-o ședință ulterioară să fie prezenți toți membrii care și-au exprimat inițial votul , singura condiție fiind ca membrii să fi participat la dezbaterile pe marginea punctului supus procedurii de vot (art.12¹ din Regulament).

Pentru aceste motive, Secția constată că lipsa unora dintre membrii Secției pentru judecatori de la ședința din data de 17 decembrie 2015 nu atrage nulitatea votului exprimat în condițiile legii.

Referitor la solicitarea de constatare a nulității procedurii ca urmare a faptului că, anterior sesizării din oficiu, s-a transmis de la Consiliul Superior al Magistraturii către Inspekția Judiciară un e-mail care conținea în atașament o hotărâre ce făcea referire la “câmpul tactic”, Secția reține că din răspunsul transmis de Inspekția Judiciară rezultă că acest e-mail a fost atașat la prezenta lucrare independent de voința inspectorului șef adjunct. Mai mult, din conținutul hotărârii atașate e-mail-lui rezultă că acest document nu cuprinde nicio referire la doamna judecător G.B..

Prin urmare, existența acestui document la dosarul cauzei nu poate determina concluzia că prezenta procedură deontologică este o “procedură de represalii” așa cum susține doamna judecător G.B..

Referitor la susținerile doamnei judecător G.B. în legătură cu sfera de aplicare a dispozițiilor art. 18 alin.(2) din Codul de deontologic în sensul că noțiunea de „coleg” se referă doar la colegii judecatori și procurori din cadrul instanței/parchetului de la care provine judecătorul sau procurorul, acestea nu pot fi primite.

Într-adevăr, art.18 alin.(1) din Codul deontologic se referă la atitudinea față de colegii judecatori din cadrul aceleiași instanțe, însă cel de-al doilea alineat al art.18 interzice magistratului să își exprime părerea despre probitatea morală și profesională a colegilor magistrați, indiferent de instanța de la care provin aceștia. Astfel, textul art.18 alin.(2) din Codul deontologic nu circumscrie în mod expres și limitativ sfera de aplicare a acestei norme, ci se referă la noțiunea de *coleg* în sens larg, vizând pe toți membrii corpului profesional al magistraților.

Susținerea doamnei judecător G.B. privind lipsa de claritate și de precizie a normei prevăzute de art.18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor nu este întemeiată. În acest context, Secția reține că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-au pus în discuție calitățile „legii”, normei aplicate. Astfel, s-a decis că nu este suficient ca legea, în sens general, material, să prevadă o ingerință în exercițiul

unui drept, ci este necesar ca acea dispoziție să fie cunoscută, în condiții rezonabile, de către cel căruia i se aplică, ceea ce înseamnă că acea lege trebuie să mai îndeplinească două criterii și anume: să fie accesibilă tuturor, adică să existe un minimum de publicitate în privința ei și să fie previzibilă, adică cel căruia i se aplică trebuie ca în mod rezonabil să-i fi putut înțelege sensul și, mai ales, să-și dea seama că aplicarea legii îl privește pe el. Cu alte cuvinte, norma în discuție trebuie să fie suficient de precisă spre a permite individului să-și regleze conduita în funcțiile de prescripțiile ei.

Interpretarea normei juridice asigură realizarea actului de justiție, iar **dispoziția criticată este clară în ceea ce privește conduita pe care trebuie să o adopte cei cărora li se adresează.**

Din această perspectivă, afirmațiile doamnei judecător G.B. privind existența unei pretinse vătămări produse dreptului său la carieră profesională, nu pot fi reținute. Existența în sine a normei criticate nu afectează în niciun fel dreptul la carieră profesională a petentei, care are posibilitatea să parcurgă toate etapele dezvoltării sale profesionale, în condițiile legii.

Referitor la cererea privind constatarea nulității absolute a obiecțiunilor la raportul întocmit la data de 12.08.2015 ca urmare a lipsei de imparțialitate și obiectivitate a celor doi semnatari, Secția reține că probele administrate nu au dovedit că cei doi inspectori au acționat în mod abuziv și discriminatoriu în condițiile în care repartizarea lucrărilor se face în mod aleatoriu și în raport de calitatea persoanei vizate.

În analiza aspectelor vizând încălcarea normelor Codului deontologic trebuie avută în vedere calitatea de magistrat (judecător) a doamnei G.B., calitate în care au fost făcute afirmațiile cuprinse în articolul publicat în data de 27.05.2015 de pe site-ul

Într-adevăr judecătorul, ca orice alt cetățean, are dreptul la libertatea de exprimare, libertatea convingerilor, libertatea de asociere, de a forma grupuri, dar își va exercita aceste drepturi în așa fel încât să nu prejudicieze demnitatea funcției sau imparțialitatea și independența puterii judecătorești.

Libertatea de exprimare a magistraților se exercită cu precădere sub auspiciile Convenției Europene privind Drepturile și Libertățile Fundamentale și implicit, ale practicii CEDO, atât în ceea ce privește îndatoririle și responsabilitățile specifice care le

revin celor ce înfăptuiesc justiția, cât și în ceea ce privește restrângerea exercitării acestui drept.

Din această perspectivă, sunt necesare anumite restricții menite să păstreze încrederea publicului în imparțialitatea și independența justiției. Pentru a putea stabili gradul adecvat de implicare a puterii judecătorești în dezbaterile publice, există două considerații fundamentale. Prima presupune a se stabili dacă implicarea judecătorului ar putea submina în mod rezonabil încrederea în imparțialitatea sa. În al doilea rând trebuie verificat dacă această implicare l-ar putea expune pe judecător în mod inutil la atacuri de ordin politic sau dacă nu este conformă cu demnitatea funcției judecătorești. În fiecare dintre aceste cazuri, judecătorul ar trebui să evite să fie implicat.

Există un număr restrâns de împrejurări în care judecătorul se poate exprima public în legătură cu o chestiune controversată și anume atunci când această chestiune afectează direct funcționarea instanțelor, independența puterii judecătorești, aspectele fundamentale ale administrării justiției sau integritatea personală a judecătorului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că, atunci când este vorba despre un magistrat de rang înalt, "drepturile și responsabilitățile" sale în privința exercițiului libertății de exprimare au o importanță deosebită; într-adevăr, este de așteptat ca funcționarii autorității judiciare să dea dovadă de o anumită reținere în punerea în valoare a libertății lor de exprimare de fiecare dată când sunt în discuție autoritatea și imparțialitatea puterii judiciare, așa cum s-a apreciat în cauza Wille c. Liechtenstein.

Magistrații trebuie să-și exprime opiniile într-o manieră prudentă, măsurat, deoarece obligația de imparțialitate de care sunt ținuti trebuie să satisfacă exigențele serviciului public căruia îi asigură funcționalitatea. Așadar, dreptul magistratului la liberă exprimare are o limită, și anume dreptul cetățeanului la o justiție independentă, echidistantă față de politic, echilibrată și verticală. De asemenea, libertatea de exprimare a unui judecător și/sau procuror are ca limită și protecția reputației sau drepturilor celorlalți colegi magistrați.

Așa cum s-a subliniat constant în doctrină cu ocazia analizării limitelor dreptului consacrat de art. 10 din Convenție, autoritățile naționale trebuie să asigure un just echilibru între nevoia de a proteja dreptul la libera exprimare (inclusiv al magistraților),

pe de o parte, și nevoia de a proteja autoritatea puterii judecătorești și drepturile altor persoane, pe de altă parte.

Statutul de magistrat nu o privează pe doamna judecător G.B. de dreptul la liberă exprimare, însă acest drept trebuie exercitat în limitele obligației de rezervă impusă magistraților tocmai în considerarea statutului lor. În caz contrar, s-ar încălca echilibrul just între dreptul fundamental al individului la respectarea libertății de exprimare, pe de o parte, și interesul legitim al unui stat democratic de a veghea ca funcția publică să se conformeze scopurilor enunțate în art.10 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Referitor la aspectele reținute în cuprinsul raportului întocmit la data de 12.08.2015 și avizat cu obiecțiuni, Secția reține că ceea ce i se impută, în principal, doamnei judecător B. G. este faptul că, exprimându-și opinia în raport de „cazul R.”, caz ce a generat largi dezbateri publice, a făcut afirmații ce au depășit limitele obligației de rezervă impuse magistraților.

Astfel, speța cunoscută sub numele de „cazul R.” a fost intens mediatizată și a generat diverse opinii exprimate în presă tocmai datorită calității doamnei judecător L. D. S. de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, parte vătămată în acest dosar.

În acest context, doamna judecător G.B. și-a exprimat public propria opinie referitoare la această situație intens mediatizată, exprimându-se de o manieră care nu lasă loc de interpretări în sensul că *președintele instanței supreme nu mai poate beneficia de respectul acestei înalte demnități, iar prezența doamnei judecător L. D. S. în fruntea celei mai reprezentative instanțe pune în pericol credibilitatea magistraților.*

Menționarea în cuprinsul opiniei exprimate public a unor expresii și construcții lingvistice cu sens peiorativ, defăimător de genul „*muntele de moralitate, până mai ieri victimă*”, „*se ascunde astăzi după o altă victimă*”, „*justiția...care nu a fost intimidată de puterea funcției partenerului de nădejde*”, „*prezența dumneavoastră în fruntea celei mai reprezentative instanțe, un etalon al dreptății, pune în pericol credibilitatea magistraților, iar în ochii unui observator obiectiv sunteți o persoană care nu mai poate beneficia de respectul acestei înalte demnități*” au fost de natură a crea suspiciuni cu privire la conduita judecătorului L. D. S..

Mai mult, în finalul poziției exprimate public, doamna judecător G.B. îi solicită, într-un mod imperativ, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție să dovedească onoare și să își prezinte demisia.

Apărățile doamnei judecător G.B. în sensul că expresiile folosite au fost preluate din conținutul unor încheieri pronunțate de instanțele investite cu soluționarea dosarului ce a generat situația de fapt expusă nu pot fi primite. Astfel, aceste expresii, scoase din contextul avut în vedere inițial, sunt susceptibile de o altă interpretare și capătă o nouă semnificație, susținând poziția publică exprimată de doamna judecător.

De asemenea, nu se poate concluziona că afirmațiile doamnei judecător G.B. reprezintă judecăți de valoare în condițiile în care opinia personală exprimată este clară și neechivocă și vizează în mod direct persoana președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin modul în care a înțeles să își exprime poziția relativ la o cauză aflată pe rolul instanțelor judecătorești, cauză intens mediatizată, s-au creat, în ochii unui observator rezonabil, (persoană de bună-credință, dezinteresată și informată) îndoieli cu privire probitatea profesională și morală a doamnei judecător L. D. S..

Referitor la susținerea doamnei judecător G.B. în sensul că afirmațiile au fost făcute și în calitate de președinte al Asociației Magistratilor din România și nu au vizat probitatea morală a președintelui instanței supreme, Secția reține că din conținutul declarației preluate în mass-media nu rezultă că poziția exprimată urmărește apărarea imaginii judecătorilor și procurorilor sau a sistemului judiciar. Folosirea unor expresii ce pun la îndoială legitimitatea demersului unui justițiabil, insinuându-se că modul în care doamna judecător L. D. S. a acționat a determinat vulnerabilizarea sistemului judiciar și a magistratilor nu se circumscrie interesului general al apărării independenței și imparțialității justiției. Mai mult, în condițiile în care doamna judecător G.B. susține că a făcut aceste afirmații și în calitate de președinte al unei asociații profesionale, preocupată fiind de imaginea sistemului judiciar, era de preferat folosirea un discurs ponderat, echilibrat și obiectiv, fără aprecieri pur subiective referitoare la conduita unui coleg judecător.

Prin exprimarea de către magistrat a acelor opinii care, unui observator rezonabil, (persoană de bună-credință, dezinteresată și informată) îi pot crea îndoieli cu privire la probitatea profesională și moralitatea unui coleg, Secția pentru judecători apreciază că s-au depășit limitele libertății de exprimare în raport cu dreptul persoanei la viața privată.

Sugerarea unei conduite discutabile a magistratului are drept consecință directă planarea unor suspiciuni nefondate asupra profesionalismului și profilului moral al doamnei judecător L. D. S., opiniile personale exprimate de către doamna judecător G.B. constituind manifestări care aduc atingere dreptului la imagine, onoare și reputație.

În acest context, se reține că prin referirile făcute de doamna judecător G.B. au fost depășite limitele unei exprimări care trebuie să se raporteze la obligația de rezervă ce incumbă unui magistrat și care presupune, prin însăși natura sa, moderație și reținere în ceea ce privește prezentarea propriilor opinii.

Din această perspectivă, comportamentul doamnei judecător B. G. față de un coleg judecător, concretizat în afirmații cu conotație peiorativă, defăimătoare poate fi caracterizat ca fiind incompatibil cu normele de conduită prevăzute de art.18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 40 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, raportate la dispozițiile art. 36¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 326/2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, cu majoritatea membrilor prezenți, prin vot direct și secret,

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII HOTĂRĂȘTE

Art.1 – Constată că doamna G.B., judecător în cadrul Tribunalului, a încălcat normele de conduită prevăzute de art.18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 815/08.09.2005.

Art.2 - Prezenta Hotărâre nr. 171/16 februarie 2016 se comunică doamnei B. G.- judecător în cadrul Tribunalului, Direcției Resurse Umane și Organizare și Inspecției Judiciare.

Dată în București, la data de 16 februarie 2016

Președinte,

Judecător